

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΘΑΟΣ Β'. - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήνα, Σάββατο, 1 Ἰουνίου 1919

ΑΡΙΘ. 25 (634)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Προχτὲς τὸ πρωὶ στὸ βασιλικὸ κήπο ἡ μαργαρίτα καὶ τὸ ρόδο εἶχαν στήσει ψιλὴ κουβέντα.

— Μεγάλος εἶν' ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγε ἡ μαργαρίτα.

— Ποιὸν μεγάλος, βεβαίως καὶ τὸ ρόδο. Δὲ μοῦ λές ὅμως. Μήπως ξέρεις ποῦθε ἔρχεται καὶ ποῦ πάει ὁ ἄνθρωπος ;

— Ποῦ νὰ ξέρω ! εἶπε ἡ μαργαρίτα. Βλέπεις ὅμως κεῖ κάτω τὴ φτελιά ; Πιὸ πέρα κι ἀπ' αὐτὴ πάει ὁ ἄνθρωπος.

— Τί λές, τί λές ! εἶπε διστακτικὰ τὸ ρόδο.

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, τόνισε περήφανα ἡ μαργαρίτα. Τὰ φύλλα εἶναι ἀραιὰ μπροστά μου. Ἄφησε πιά πού βλέπω καὶ καλλίτερα ἀπὸ σένα.

Τὸ ρόδο προσβλήθη καὶ κοκκίνισε. Κούνησε ἐλαφρὰ τὰ πέταλά του καὶ σόπασε.

— Σὲ πείραξα, ρόδο ; εἶπε ἡ μαργαρίτα. Τὸ ξέρω πὼς εἶσαι πολὺ εὐαίσθητο. Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ.

— Γιατί δὲν εἶναι καλὸ ; ρώτησε μιὰ πεταλούδα, πού κείνη τὴ στιγμὴ στάθη ἀπάνω της.

Ἡ μαργαρίτα θύμωσε.

— Σὺ νὰ κοιτᾷς τὴ δουλειά σου ! φώναξε στὴ πεταλούδα.

— Ντροπὴ, μαργαρίτα, ἔκαμε λυπημένο τὸ ρόδο.

— Καθόλου, εἶπε ἡ μαργαρίτα. Τῆς φέρομαι ὅπως τῆς πρέπει.

— Σὲ περιφρονῶ, εἶπε ἡ πεταλούδα καὶ πέταξε ἀστατα παρακάτω.

Τὸ ρόδο ἔβλεπε πολὺ λυπημένο.

— Γιατί τῆς φέρθηκες ἔτσι, μαργαρίτα ;

— Γιατὶ ἔτσι τῆς ἔπρεπε, εἶπε ἡ μαργαρίτα. Φαντάσου τί μοῦ εἶπε πέρουσι.

— Πέρουσι ; ρώτησε τὸ ρόδο.

— Ναι, ναι. Πρὶν σβύσει ὁ ἄλλος ἥλιος. Μοῦ ἔλεγε λοιπὸν πὼς αὐτὴ εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸν ἄνθρωπο.

— Εἶναι κουτὴ, εἶπε τὸ ρόδο.

— Κ' ἐγὼ τῆς εἶπα νὰ μὴ περηφανεύεται τόσο, γιατί ἂν πέσουν τὰ φτερά της, θὰ τὴ δοῦμε ποια εἶναι.

— Εἶναι ἄσχημη ; ρώτησε τὸ ρόδο.

Ἡ μαργαρίτα κατὶ εἶπε, ἀλλὰ τὸ τζίτζικι εἶχε βάλει τίς φωνὲς καὶ δὲν ἀκούστηκε. Σὲ λίγο ὅμως ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὴν πρώτη πρόβα βουβάθηκε καὶ μπόρεσε τὸ ρόδο νὰ ρωτήσει :

— Ἐχει κι' ὁ ἄνθρωπος φτερά, μαργαρίτα ;

— Καὶ γὼ τὸ ρωτῶ, εἶπε ἡ μαργαρίτα.

Κεῖνη τὴ στιγμὴ ἓνα ζευγαράκι φάνηκε μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἡ κόρη φοροῦσε ροῦζ ἀραχνωτὸ κοντὸ φόρεμα, μαῦρες μεταξωτὲς ὀλωσδιόλου διάφανες κάλτσες καὶ λουστρίνια γοβάκια. Μιὰ μεγάλη ψάθα ἔπεφτε στὰ πλάγια, ὅσο γιὰ νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο τοὺς μισόγυμνους ὤμους, κι' ἔφτανε εἶδος μικρῆς σπηλιάς, δπου στὸ βάθος φώτιζαν δυὸ ὁμορφα ματάκια. Καὶ τὸ

ντέκολτὲ τ' ἀπαλὸ σὰ βελουδο καὶ λευκὸ σὰ γάλα πρόβαλλε ἀπὸ τὸ ροῦζ φόρεμα νεραϊδένιο κι' ὄνειρευτὸ.

— Νεραΐδα εἶσαι πάλι σήμερα, ψιθύρισε ὁ νέος.

Ἡ κόρη ζάρωσε τὰ χειλάρια της καὶ χαμογέλασε.

— Νεραΐδα ἐγὼ ; Δὲν εἶμαι ὁμορφότερη ;

Ὁ νέος τὰ χρειάστη.

— Καὶ βέβαια εἶσαι, φώναξε ἄσοφα. Καὶ τί δὲν εἶσαι ; Εἶσαι πουλί, εἶσαι ἄγγελος.

Κι' ἔπειτα ἔσκυψε σοφὰ, καὶ χωρὶς τὴν ἀντίσταση τῆς κόρης τὴ φίλησε στὸ στόμα.

— Τί ἔλεγαν ; ρώτησε τὸ ρόδο, ὅταν τὸ ζευγαράκι κρύφτηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

— Δὲ ξέρω, εἶπε ἡ μαργαρίτα. Πρέπει νὰ σκεφτῶ. Κάτι μεγάλο θὰ ἔλεγαν.

Τὸ ρόδο ἀνοιξε πλατεῖα τὰ πέταλά του μὲ θαυμασμό.

— Πές μου ὅμως, μαργαρίτα. Γιατί ἔτσι κοιτάχτηκαν οἱ ἄνθρωποι ;

— Ἔτσι ; εἶπε ἡ μαργαρίτα σκεπτικῶς. Ἡ πεταλούδα θὰ πετοῦσεν ἀνάμεσά τους.

Κ' ἔπειτα δὲ θέλησε πιά νὰ πῇ λέξη. Τὸ ρόδο τὴν κοίταξε περίλυπα.

— Ἡ μαργαρίτα εἶναι σοφὴ, εἶπε. Μὲ τὸ ἀηδονάκι κάνω καλλίτερη συντροφιά.

Καὶ σήκωσε τὰ πέταλά του πρὸς τὸ πεῦκο.

— Καλημέρα, ἀηδονάκι, τὸ χαίρεισε. Ποῦ ἔσουν, ποῦθε ἔρχεσαι ;

— Ἐρχομαι, ἀποκρίθηκε τὸ ἀηδονάκι, ἀπὸ πολὺ μακριά. Ὁ, ἐμεῖς τ' ἀηδονάκια γυρίζουμε τὸν κόσμον ὅλο.

— Καὶ φτάνετε ὡς τὴ φτελιά καὶ κάτω ; ρώτησε τὸ ρόδο.

— Οὐ, οὐ. Καὶ τὴν περνοῦμε καὶ τὴν περνοῦμε, τραγοῦδῃς τὸ ἀηδονάκι.

— Καὶ τί εἶναι πιὸ πέρα ; ρώτησε πάλι τὸ ρόδο.

— Πιὸ πέρα ; εἶπε τὸ ἀηδονάκι. Ἐνα πεῦκο, ἓνα πεῦκο.

— Καὶ πιὸ πέρα ;

— Ἐνα πεῦκο, ἓνα πεῦκο.

— Καὶ πιὸ πέρα ἀκόμη ;

— Ἐνα πεῦκο, ἓνα πεῦκο, ἓνα πεῦκο.

— Οὐφ ! Στάσου φώναξε τὸ ρόδο. Μὲ ζάλισες, ἀηδονάκι. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω.

Τότε ἓνα ἀεράκι φύσησε καὶ κίνησε τὴ μαργαρίτα καὶ τὸ ρόδο.

— Ἀ, ἂ, εἶπε σὰ νὰ ξύπνησεν ἀπότομα ἡ μαργαρίτα. Τὸ ἀηδονάκι ! Πές μας, ἀηδονάκι, σὺ ποῦ γυρίζεις τὸν κόσμον ὅλο. Τί εἶν' ὁ ἄνθρωπος, τί εἶναι ;

— Ὁ ἄνθρωπος ! ὁ ἄνθρωπος ! φώναξε δυνατὰ τὸ ἀηδονάκι, καὶ πολὺ φοβισμένο πέταξε στὸ πιὸ ψηλὸ κλαδὶ τοῦ πεύκου.

— Κάτι θὰ ξέρει ! εἶπε τὸ ρόδο.

— Τί νὰ ξέρει ! εἶπε κ' ἡ μαργαρίτα.

Κι' ἀφοῦ κοιτάχτηκαν τὰ δυὸ λουλούδια μὲ ἀπορία, σάπασαν κι' ἔγειραν ἐλαφρὰ γιὰ νὰ σκεφτοῦν λιγάκι.

X. STRICH